

- 4) Er Fællesskabets retsorden også for så vidt angår forbudet mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet forenelig med regler om sanktioner som dem, der findes i artikel 399 i den italienske postlov (præsidentdekret nr. 156/1973)?

(¹) EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10.

(²) EFT L 321 af 30.12.1995, s. 1.

Sag anlagt den 26. oktober 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-396/00)

(2001/C 28/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. oktober 2000 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og underretsdommer Roberto Amorosi, der er udstationeret ved samme tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 5, stk. 2, jf. stk. 5, i Rådets direktiv 91/271/EØF(¹) af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, da den ikke inden den 31. december 1998 har truffet foranstaltninger med henblik på, at affaldet fra byspildevandet hidrørende fra Milano Kommune, hvilket befinder sig i et drænbækken i området »Po-deltaet« og »det nordvestlige kystområde ved Adriaterhavet« — kortlagt ved Den Italienske Republiks lovdekret nr. 152 af 11. maj 1999 (om beskyttelse af vandområder mod forurening samt om gennemførelse af direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand og direktiv 91/676/EØF(²) om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget) som følsomt efter betydningen i artikel 5 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand — undergives en mere indgribende rensning i forhold til den sekundære eller tilsvarende rensning, der omhandles i førnævnte direktivs artikel 4.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen anfører, at Italien, også selv om der i det pågældende område måtte findes anlæg til rensning af byspildevandet inden den 31. december 1998, havde været forpligtet til at identificere det relevante affald med henblik på anvendelsen af direktivets artikel 5, stk. 5, og om nødvendigt tilpasse de pågældende anlæg. Italien kan ikke begrunde sin forsinkelse med at efterkomme pligterne ifølge direktivet ved at påberåbe sig, at de basiselementer, på grundlag af hvilke den faktiske situation skulle beskrives i relation til gennemførelsen af pligterne ifølge artikel 5, stk. 1, og artikel 5, stk. 5, endnu ikke er blevet undersøgt og evalueret, idet denne pligt er blevet pålagt de lokale organer (regionerne). Som Domstolen stedse har fastslået, kan medlemsstaterne ikke påberåbe sig den nationale lovgivning for at begrunde en manglende opfyldelse af en pligt ifølge et EF-direktiv.

Hvad angår undtagelsen i direktivets artikel 5, stk. 4, kan denne klart ikke antages at finde anvendelse, før der beviseligt foreligger de faktiske omstændigheder, der er forudsætningerne herfor: en procentvis minimumsnedbringelse af den samlede udledning til samtlige rensningsanlæg for byspildevand i et bestemt følsomt område lig med en bestemt enhed, hvilket ikke under de aktuelle forhold kan bevises på nogen måde, fordi der slet ikke findes noget rensningsanlæg.

De italienske myndigheder, som har erklæret nødtilstand, har vist, at man seriøst ønsker at løse situationens problemer, selv om det er bekymrende, at disse ikke — uanset at myndighederne ved skrivelser af 9. juli og 27. oktober 1999 havde afgivet svar på Kommissionens åbningsskrivelse og angivet de planlagte datoer for afslutningen af arbejdet — ved den sidste skrivelse af 6. april 2000 ikke angiver nogen oplysning i så henseende. Under alle omstændigheder anfører sagsøgeren, at hvad angår nærværende sag ændrer det foregående ikke den retsstridige situation med overtrædelse af fællesskabsretten, som Italien befinder sig i.

(¹) EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40.

(²) EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1.

Sag anlagt den 30. oktober 2000 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-398/00)

(2001/C 28/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. oktober 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Spanien ved Santiago Ortiz Vaamonde, statens advokat, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard E. Servais.